

на неговата библиотека: „Настоящата книга купихъ въ Търново, когато ходиха представители отъ Севлиево въ Търново, заради да опредѣлятъ на Митрополитатъ годишнина (хакъ). Тогава бѣхъ и азъ съ тѣхъ заедно. Но не сж опредѣли нищо на Митрополита тогава, защото го шерачаха, че е грѣкъ, а не българинъ“ и пр. Кои сж били останалитѣ представители, другаря на Маринъ Софрониевъ, не можахме да узнаемъ.

Въ сръзка съ борбата на севлиевци по черковния въпросъ, за която борба, за съжаление, днесъ нѣмаме достатъчно данни на рѣка, смѣтаме за неизлишно да запознаемъ читателя съ единъ виденъ по онова време севлиевски гражданинъ, Архимандритъ Пахоми, който, поради борбата си съ грѣцкото духовенство и българската униятска пропаганда, и крайно оригиналния си животъ, е билъ известенъ по цѣлата страна¹⁾.

За да не станемъ пѣкъ досадни съ нашето отклонение за Пахомия, ще изнесемъ само онова, — а то е собствено и най-характерното, — което намираме изложено въ „Споминитѣ“, на стария ни народенъ деецъ Пантелей Кисимовъ¹⁾.

Ето, прочее, що се казва между другото тамъ за последния: „Пахоми е родомъ отъ Севлиево и мирското му име е било Цвѣтко Димовъ. Вилъ е 15 годишенъ, когато е отишелъ въ Рилския манастиръ, гдѣто се покалугерилъ и отгдето съ чинъ архимандритски въ 1860 г. е дошелъ въ родния си градъ на манастирско послушание — таксидиотинъ — духовникъ, и отъ дѣто се започва неговата на туй звание кариера, пълна при това съ светски скандали и авантюри, за каквито е билъ, вижда се, равнопложенъ и природно надаревъ. Пахоми бѣше едъръ на ръстъ, здравъ и хубавъ, съ силенъ и приятенъ гласъ. Наклоността си за скандали и авантюри показва още въ Малко-Търново преди да замине за Цариградъ. Направи да се разпрѣсне слухъ, че се разболялъ отъ отравяне, за което, пакъ по този слухъ, виновникътъ билъ грѣцкия владика, който искалъ да го умори.

Както казахъ по-горѣ, следъ пристигането му въ Цариградъ, Пахоми билъ направенъ отъ Патриаршията въ Малко-Търново да се бори срещу унията, която бѣше зела

¹⁾ За голѣмитѣ способности и известностъ на Пахомия говори и факта, че презъ 1861 г. група видни българи въ Цариградъ сж подали заявление до Илариона Макариополски, съ което сж го молили да рѣкопологи Пахомия за владика.

¹⁾ За оригиналния животъ на Пахомия и днесъ си спомнятъ съ удивление много негови съграждани. За него намираме сжщо писано и въ книгата на Т. Милковъ: „Антимъ I, екзархъ български“.